

Regjeringen til at vente, at det i mindste Maade kunde nytte at udbyde Fredensborg Slot enten her eller i Udlandet; thi der er for den private Mand kun Udgifter og ingen Herligheder forbunden med at have dette Slot. Den danske Stat, befinder sig desuden heller ikke i saadanne Forhold, at man skulde paa den Maade seie ud selv det, hvortil der knytter sig væsentlige historiske Interesse. Spørgsmaalet vil imidlertid komme under Dverveielse, naar der virkelig maatte blive Anledning til at antage, at man kan faae Slottet solgt, men en saadan Anledning har der som sagt ikke hidtil været.

Kaiser: Det var naturligtvis, slet ikke min Mening, at Regjeringen saaledes uden nogensomhelst Anledning skulde „seie ud“ af Statens Eiendomme. Jeg troer imidlertid, at der med Hensyn til Fredensborg Slot kunde være tilstrækkelig Anledning til at tage Spørgsmaalet om dets Salg under alvorlig Dverveielse paa Grund af, at denne Eiendom ikke alene ikke giver Staten nogen Indtægt, men endog aarlig medfører en ikke ubetydelig Underballance, der i Finantsforslaget er opgivet til over 1400 Rbd. Jeg indrømmer, at det ikke er nogen betydelig Sum; men paa den anden Side saa maa jeg dog tilstaae, at jeg aldeles ikke seer, at der i nogen Henseende vindes noget ved at beholde dette Slot. Den historiske Interesse, Fredensborg Slot har, troer jeg ikke er af en saadan Art, at man derfor skulde bevare dette Slot, og i mine Tanter vilde der derfor være megen god Grund til at tage denne Sag under Dverveielse, og maaskee ogsaa til i saa Henseende at komme til et andet Resultat end det, for hvilket den ærede Finantsminister har udtalt sig.

Finantsministeren: Hvad Dverveielser angaaer, saa har den været anstillet af den vedkommende Indenrigsminister paa den Tid, at Fredensborg sorterede under Indenrigsministeriet, og senere af Domainedirecteuren. Resultatet af disse Dverveielser har været, at der ikke er noget nyttigt Forsøg at gjøre i denne Retning. Men det høitærede Thing kan naturligtvis ikke forlange, at, naar Regjeringen har taget Sagen under Dverveielse og derved er kommen til det Resultat, at der ikke med

Nytte kan foretages noget i den Retning, at den saa alligevel skal foretage noget i den Retning; thi det er dens egen og ikke Andres Dverbeviisning, Regjeringen skal følge.

Sage: Jeg troer dog virkelig, at i historisk Interesse er Jagerspris mindre værd end Fredensborg. Det synes ogsaa at være den Anskuelse, som har været gjort gjældende i Finantsministeriet, idet de Anmærkninger, som ere gjorte om den forventende Afhændelse af forstævnte Eiendom, gaabenbart tyde hen paa, at man ikke har tænkt paa dette Slots historiske Interesse; men iøvrigt er jeg ikke saavidt bekendt med Forholdene, at jeg kjender de Herrers Interesse for de historiske Mindesmærker, for hvis Bevarelse jeg imidlertid har Interesse. Det er udtryffeligt fremhævet, hvorledes man forventer, at en Kjøber, som blot vilde leve paa Jagerspris som Landmand, vilde nedbryde endeel af Slottet, og der synes ikke at være gjort nogen Indvending derimod fra Finantsministeriets Side. Hvad det angaaer, „at gaae paa Hovedet“ med Salget af Statseidomme, saa troer jeg ikke, at denne Bemærkning fra den ærede Ministers Side var vel begrundet, da man aldrig har andraget fra Thingets Side paa at sælge Eiendommene hovedfulds. Hvorvidt Tidspunktet er gunstigt eller ikke, det er jo umuligt med Bestemthed at sige; men det synes virkelig at være, om ikke det allergunstigste, saa dog meget gunstigt, da Priserne paa Landeieendomme ere stegne til den Grad, at de ere høiere end i den allerhøieste Periode, nemlig i Aaret 1847, og, naar man dertil maa erkende, at Jagerspris Hovedgaard med 900 til 1000 Tdr. Land kun giver en Forpagtningsafgift af 4,600 Rbd., saa synes der virkelig at være al Anledning til at sælge Slottet. Om Statskovenene kan der jo nærmere blive Tale, hvorvidt de skulle behandles paa samme Maade. Jeg for min Deel har den Tro, at det vilde være fordeeltigt for Staten, at stille sig ved dem, selv om man gjorde den Betingelse, at det solgte Areal bestandigt skulde holdes som Skov. Der er ved Jagerspris en Hovedgaard — jeg troer, den kaldes Christiansminde —, med Hensyn til hvis Forpagtning der er bemærket, at den er snart udløben, men at den nærværende Forpagter har et konge-